

Luku 3 Aaron käveli Hamptonin lyhdyin valaistuilla kaduilla kahden vampyyrin välissä. Hänen teki mieli huutaa apua, mutta ei halunnut vaarantaa kenenkään muun elämää. Sen lisäksi kukaan täysijärkinen ei edes yrittäisi auttaa häntä nähtyään kaksi vampyyriä. "Miksi te ette tapa minua nyt heti?" Aaron kysyi kahden ihmisen kävellessä heidän ohitse. Molemmat nopeuttivat vauhtiaan heidän kohdalla. "Etkö tosiaan tiedä?" Brandom kysyi ja nappasi kadunvarrelta lyhdyn käteensä. Sitten hän kääntyi kylän reunalta pilkkopimeää metsää kohti. Aaron epäili, että Brandom otti lyhdyn, jotta Aaron näkisi kävellä metsässä. Vampyyrit tuskin tarvitsivat valoa. Tai ainakin niin Aaron epäili, sillä vampyyrit olivat yön olentoja. Brandom käveli etummaisena ja Tom viimeisenä. Aaron heidän välissään, pitäen katseensa maassa yrittäen nähdä mihin astui samalla kiroten itsensä. Miten hän oli kuvitellut voivansa auttaa naista? Hän tiesi yrityksen olevan itsemurha, mutta nyt yhden henkilön sijaan kuolisi kaksi. Hänen olisi pitänyt mennä suorinta tietä kylän vanhimpien luokse. Sen virheen takia koko kylä oli tuhoontuomittu. "En." Aaron sanoi. Hänen mielessään vilahteli hirveitä mielikuvia. Hän kuvitteli kuinka vampyyrien johtaja syöttäisi hänelle vertaan ja tappaisi hänet sen jälkeen. Aaron kuvitteli kuinka hän heräisi maan alle haudattuna ja kuinka hän kaivaisi itsensä vapauteen. Jos hänet muutettaisiin, hänestä tulisi vampyyrilauman johtajan uusin nukke. "Luojamme kertoo sinulle kaiken tarpeellisen, kun pääsemme luolaan." Brandom sanoi. "Nyt keskity kävelemään." Hän lisäsi, kun Aaron meinasi kompastua pimeydessä puunjuuriin. He olivat syvällä metsässä, ja ainoa valo tuli Brandomin kädessä olevasta lyhdystä. Aaronin paniikki kasvoi kasvamistaan, mitä pidemmälle he kävelivät. Tämä olisi Aaronin loppu. Hän puristi äidiltään saatua korua nyrkkiinsä. Näkisikö hän hänet pian? Lopulta he saapuivat kolmen luolan eteen, ja Aaron tunnisti paikan. He olivat Joshin kanssa olleet pieninä leikkimässä niissä samoissa luolissa. Kaksi reunimmaista luolaa olivat pieniä, mutta keskimäinen oli suuri. Heidän kävellessään sitä kohti sieltä kajasti lepattavia valoja. Brandom sukelsi tunneliin ensimmäisenä, ja Tom tönäisi Aaronin hänen peräänsä. Aaron käveli kapeaa tunnelia pitkin luolaan. Sitä pitkin mahtui kävelemään juuri ja juuri yksi henkilö kerrallaan. Se kaartui vasemmalle ja lopulta päättyi suureen luolaan, mikä oli ainakin kaksikymmentä metriä pitkä ja leveä. Kolme metriä korkea. Aaronin astuessa sinne se vaikutti erilaiselta ja pienemmältä kuin, Aaron muisti. Johtui luultavasti soihduista mitkä oli laitettu ympäri luolan seiniä ja siitä, että Aaron oli nyt aikuinen eikä enää pieni lapsi. Aaron menetti viimeisetkin rohkeuden rippeensä nähdessään luolassa reilusti yli kymmenen vampyyriä. Niitä oli paljon eri näköisiä ja ikäisiä miehiä ja naisia. Brandom käveli vampyyri lauman läpi luolan perälle, ja Tom työnsi yhä Aaronia hänen perässään. Aaron vaistosi kuinka ainakin viisitoista vampyyriä lopetti keskustelunsa ja jokainen heistä katsoi nyt häntä. "Metsästäjät eivät ole vielä saapuneet Hamptoniin." Brandom sanoi miehelle, jolla oli harmaat hiukset keskijakauksella. Mies näytti keski ikäiseltä ja oli Aaronia melkein kaksi vuotta lyhyempi. "Hyvä. Hyvä" Mies sanoi. "Meillä on vielä aikaa." Hän lisäsi ja huomasi sitten Aaronin. Miehen kirkkaan keltaiset silmät näyttivät loistavan kuin aurinko. "Voiko olla?" Hän sanoi ja asteli Aaronin eteen jäykästi. "Puhtaan valkoiset hiukset. Isänsä kasvot. Kyllä." Hän sanoi. "Me löysimme hänet vihdoinkin." "Mi- minä en ole se joksi minua luulette." Aaron sopersi, mutta hiljensi samantien vampyyrin ilmestyessä silmänräpäyksessä hänen taakseen. "Älä valehtelee." Vampyyrien johtaja sihahti. "Kai te muutkin tunnistatte hänet? Hän on selvästi isänsä poika." Hän sanoi laumalleen ja jokainen heistä nyökkäsi. Aaronin teki mieli väittää vastaan, mutta ajatteli sen olevan turhaa. Vampyyrit näyttivät olevan varmoja siitä, että hän oli se jota he olivat etsineet. Vampyyrien johtaja liikahti Aaronin eteen ja nuuhkaisi ilmaa. "Hmm. Mielenkiintoista." Hän sanoi. "Sinä olet valkea velho?" Hän sanoi kysyvästi ja tarttui Aaronia kaulasta kiinni. Aaron ei ehtinyt vastata, kun vampyyri jatkoi kyselyään. "Missä kivi on?" Hän

kysyi ja päästi Aaronin kaulasta irti. Sitten hän alkoi kiertämään Aaronia kuin susi saalistaan. "Mi-mikä kivi?" Aaron kysyi. "Kuukivi." Vampyyrien johtaja sanoi. "Jos et kerro suosiolla, voin aina muuttaa sinut. Silloin sinulla ei ole muuta vaihtoehtoa kuin kertoa." "E- en tiedä mistä kivistä sinä puhut." Aaron sai sanottua ja kuuli itsekin äänestään änkytyksen. "Outoa." Vampyyrien johtaja siirsi. "Sinä et valehtele." "E-en." "No se mutkistaa asioita." Vampyyrien johtaja sanoi. "Brandom! Käy laittamassa vieraamme kahleisiin. Jututan häntä myöhemmin lisää." Vampyyrien johtaja sanoi ja Brandom ilmestyi Aaronin viereen. Hän talutti Aaronin luolan peräseinän eteen. Aaron näki seinässä roikkuvat kahleet, ja Brandom laittoi ne tiukasti Aaronin ranteisiin. Aaron tunsu kuinka nahka hajosi raudan alla ja muutama veripisara alkoi valumaan hänen käsivarttaan pitkin, kun hän istuutui maahan kädet päänsä yläpuolella. Brandom palasi takaisin luojansa luokse, joka käveli luolan reunalle ja hyppäsi matalan kiven päälle. Hän seiso siinä kuin teatterin lavalla. Koko hänen laumansa katseli ja kuunteli häntä. Vampyyrien johtaja puhui vampyyrien metsästäjistä. Aaron tutkaili laumaa samalla yrittäen tasoittaa sydämensä takomista. Lähimpänä häntä seiso pariskunta. Valtavan kokoinen pyöreä kasvoinen mies piti lyhyttä, mutta vaarallisen näköistä naista kädestä kiinni. Mies oli kalju ja naisella oli lyhyt piikikäs tukka. Heidän takanaan seiso nuori vaaleahiuksinen nainen, jolla oli hullun katse silmissään. Hän näytti suurinpiirtein Aaronin ikäiseltä ja hän leikkeli terävän näköisellä, hienosti taotulla veitsellä. Hän heitteli sitä ilmaan ja nappasi sen sitten taas käteensä. Jos Aaronin pitäisi sanoa kuka vampyyreistä näytti vaarallisimmalta, hänen olisi pakko sanoa että hän. Seuraavaksi Aaron näki veljekset. He olivat identtiset. Molemmilla oli ruskeat sekaiset hiukset ja ilikurinen hymy. Toinen heistä huomasi Aaronin katsovan heitä ja vinkkasi hänelle silmää. Aaron katsoi nopeasti maahan. "Me olemme vielä metsästäjien edellä!" Vampyyrien johtaja sanoi korokkeella. "He eivät ole vielä löytäneet tänne!" Hän lisäsi ja suurin osa vampyyreistä näytti nyökyttelevän tyytyväisenä. Muutama naurahti. "Vielä parempi uutinen on se, että me löysimme pojan!" Vampyyrien johtaja sanoi ja vilkaisi nopeasti Aaronia. "Hän uskoo olevansa tavallinen ihminen, vaikka hän on selvästi valkea velho. Hän on myös isänsä poika, joten olkaa hänen lähellään varovaisia." Vampyyrien johtaja sanoi, ja Aaron ei ollut uskoa korviaan. Hän oli aina kuvitellut, että vampyyrit olivat sekopäitä, mutta ei näin pahasti. Hän ei osannut odottaa, että he leikkisivät ruuallaan. "Poika ei tiedä, missä kuukivi on, mutta olen varma, että se löytyy Hamptonista. Tänä yönä me käänämme koko kylän ympäri. Tapamme vaikka jokaisen ihmisen jos on pakko." Osa vampyyriestä hurrasi. "Muistakaa, että kivessä on paljon voimaa ja te vaistoatte sen monen metrin päästä. Jos tunnette vetoa johonkin paikkaan seuratkaa sitä." Aaron tunsu epätoivon painavan häntä kasaan. Hän oli epäonnistunut niin yksinkertaisessa tehtävässä kuin kylän vanhimpien varoittamisessa. Jos vampyyrit puhuivat totta he tulivat Hamptoniin Aaronin takia. Hänestä tuntui, että kylän kohtalo oli hänen vikansa. Mutta miksi vampyyrit olivat etsineet häntä? Tunsivatko vampyyrit hänen isänsä? Mikä oli kuukivi? Vampyyrit valmistautuivat seuraavat puol tuntia lähtöön. Heidän johtaja käski Brandomin ja Tomin vahtia Aaronia sillä aikaa, kun muut kävisivät Hamptonissa. Aaron toivoi, että vampyyrit löytäisivät etsimänsä nopeasti ennen kuin koko kylä olisi tuhottu. Kun vampyyrit olivat lähdössä tunnelia kohti, osa huutaen ja osa nauraen, heidän johtaja käveli Aaronin eteen. Vampyyri kyykistyi kasvot Aaronin kasvojen tasolle. Hän tutkaili Aaronia katseellaan hetken, kunnes huomasi Aaronin kaulakorun. "Mistä olet saanut tuon korun?" Hän kysyi ja ojensi kättään. Aaronin sisällä leimahti vihan liekit ja hän yritti perääntyä jotta vampyyri ei pystyisi koskemaan koruun. "Äidiltäni." Hän sanoi. Hän ajatteli valehtelun olevan turhaa. Vampyyri kuulisi hänen sydämen lyönneistä valehtelun. "Milloin?" "Neljätoista vuotta sitten. Kuudentena syntymäpäivänäni." Aaron kertoi ja yritti rimpuilla, mutta vampyyri otti lintukorun sormiensa

väliin. "Sinä et siis todellakaan tiedä." Hän totesi ja näytti miettelialt. Hän pyöritteli korua sormiensa välissä. "Olen nähnyt tällaisen korun vuosia sitten yhdellä pienellä valkealla noidalla Basilissa." "Mitä sitten?" Aaron sanoi. "Tällaisiä koruja myydään varmasti monessa paikassa." "Ehkä." Vampyyri sanoi. "Tai sitten tällaisiä tekevät vain valkeat noidat ja velhot." Hän lisäsi ja hymyili vinosti. "Mutta ei sillä väliä. Olet vainaa joka tapauksessa viimeistään huomenna aamulla." Vampyyrien johtaja sanoi ja nousi seisomaan. Hän käänsi katseensa Brandomiin. "Älä pelkää. Ei hän karkaa." Brandom sanoi luojalleen. "Me pidämme siitä huolen." "Hyvä." Vampyyrien johtaja sanoi ja katsoi Aaronin käsivärttä. Ranteista valunut veri oli jo kuivunut. "En malta odottaa, että pääsen sinuun kunnolla käsiksi." Hän sanoi ja näytti taistelevan, jotta sai käännettyä katseensa Aaronista pois. Sitten hän lähti lopun lauman perässä ulos luolasta. Seuraavat kaksi tuntia Brandom ja Tom seisoivat kuin patsaat Aaronin edessä. Aaron näki, että he eivät hengittäneet. Vampyyrien rintakehät eivät kohoilleet, ja Aaron mietti, miten he jaksoivat seisoa niin kauan paikoillaan. Eivätkö heidän jalkansa väsyneet? Aaronille alkoi tulla jano ja hän katseli luolan seinällä valuvaa vesinoroa vesikielellään. Se laskeutui maahan ja muodosti siihen pienen kirkkaan lätäkön. Jos Aaronilla ei olisi kädet pään yläpuolella kahleissa, hän voisi juoda lätäköstä, mutta se jäi vain haaveiluksi. Kolmannen tunnin jälkeen Aaronin kurkkuun jo sattui. Hän keräsi ainakin viisi minuuttia rohkeuttaan, avatakseen suunsa. Lopulta hänen janonsa oli niin kova, että se voitti järjen käytön. "Voisiko jompikumpi teistä hakea minulle vettä?" Aaron kysyi ja katsoi kahta vahtiaan, jotka kääntyivät jäykästi ympäri. "Luuletko olevasi meidän vieras?" Tom kysyi ja katsoi Aaronia kuin halpaa makkaraa. "E- en." Aaron sanoi ja laski katseensa pettyneenä maahan. Hän tyri taas itseään. Hän oli vampyyrien vanki. Ei häntä kohdeltaisi sivistyneesti. Aaron sulki silmänsä haaveillen vedestä ja sitten hän kuuli Brandomin sanovan jotain. Aaron avasi silmänsä ja näki hänet. Brandom katsoi Aaronia melkein säälivästi. "Minä käyn hakemassa." Hän sanoi, ja Aaron alkoi miettimään olivatko kaikki vampyyrit sittenkään pahoja? Ehkä osa heistä ei pitänyt murhaamisesta ja väkivallasta? Ehkä osa heistä oli pohjimmiltaan hyväntahtoisia? Ehkä osa vampyyreistä tappoi vain luojansa käskystä? "Ihan miten vain." Tom sanoi kaverilleen välinpitämättömästi. "Emmehän me tahdo hänen kuolevan ennen kuin luojamme pääsee häneen käsiksi." Hän lisäsi ja katsoi Aaronia nyt huvittuneena. "Niinpä." Brandom sanoi ja lähti kävelemään tunnelia kohti. Hän hävisi pian näkyvistä. Aaron jäi nyt kaksin Tomin kanssa, ja jokin vampyyrin olemuksessa sai hänet varuilleen. Kun Brandomin askelia ei enää kuulunut, Tom kääntyi ympäri ja käveli Aaronin eteen. Hän olisi peruuttanut jos olisi pystynyt. Sen sijaan hän vain painautui niin tiukasti takanaan olevaan seinään kuin pystyi. "Kuulin kun luojamme kyseli sinulta tuosta korusta." Tom sanoi eikä räpäyttänyt silmiään katsellessaan lintukorua. "Sait sen kuolleelta äidiltäsi?" Hän sanoi kysyvästi ja ojensi kättään. Aaron rimpuili ja tunsu kuinka iho hajosi taas ranteissa. "Anna sen olla!" Hän huudahti. Hän ei tiennyt mistä viha ja rohkeus kumpusi, mutta hyvältä se tuntui. Tuntui kuin pelko ja heikko olo olisi siirtynyt sivuun ja tilalle ilmestyi puhdasta raivoa. Aaron ei välittänyt esineistä yleisesti, mutta äidiltä saatu koru oli hänelle rakas. Jos hän kuolisi pian hän kuolisi se kaulallaan. "En!" Tom sanoi ja repäisi korun Aaronin kaulalta. "Taidan ottaa sen itselleni ja pitää muistona." Aaron rimpuili entistä kauheammin. Hän tunsu polttelevaa kipua ranteissaan, mutta ei välittänyt siitä. Hänen suustaan sateli kiro sanoja ja haukkumasanoja. Tom naurahti ja palasi paikalleen seisomaan. Aaron tunsu ranteissaan kuumuutta. Hän rimpuili kunnes levitti käsiään ja ne liikkuvat sivuille. Aaron henkäisi hämmästyksestä ja katsoi päänsä yläpuolelle. Hän näki kahleet mitkä olivat olleet hänen ranteiden ympärillä. Ne hehkuivat oransseina kuin sulaneina ja olivat muovautuneet omituiseen asentoon. Aaron katsoi vapautuneita käsiään mitä poltteli yhä. Nähdessään ne Aaron naurahti epäuskoisena. Hänen kämmenistään ja sormistaan levisi

liekkejä. Ne tanssivat kauniisti sormien ympärillä ja lämmittivät hänen kasvojaan. Aaron kohottautui hitaasti seisomaan katse tiukasti liekehtivissä käsissään samalla miettien, että oliko hän sittenkin valkea velho? Mutta miksi hän taikoi vasta nyt? Aaron oli unohtanut kokonaan olevansa luolassa vampyyrien vankina. Hän sai siitä muistutuksen, kun hän tunsikäden puristuvan kaulansa ympärille ja hänet nostettiin ilmaan. Aaron haukkoi happea ja läpsi Tomin kättä mikä puristi hänen kaulaansa. "Mitä helvettiä sinä luulet tekeväsi!" Tom huusi ja Aaron nosti vaistomaisesti palavat kätensä vampyyrin kasvoille. Tom huusi tuskasta ja pudotti Aaronin takaisin jaloilleen. Sitten hän kompuroi pari askelta taaksepäin, eikä Aaron tajunnut mitä teki, kun hyppäsi kädet ojossa vampyyriä päin. Aaron puristi Tomin kasvoja palavilla käsillään ja haistoi ilmassa palaneen lihan käryä. Hän piti käsiään paikoillaan, kunnes Tom muuttui hiljaksi ja muuttui suureksi tuhkakasaksi. Aaron ei ehtinyt hengähtää, kun luolan tunnelista kuului ääniä. "Mitä siellä mesotaan?" Aaron kuuli Bandomin kysyvän luolan tunnelista. Hän hölkkäsi paikalle toisessa kädessään savikulho täynnä vettä. Kun hän näki Aaronin edessä suuren tuhkakasan, hän pudotti kulhon ja se meni keskeltä halki osuessaan maahan. "Perkele!" Bandom sanoi, ja Aaron juoksi häntä päin kädet ojossa, mutta turhaan. Aaronin kädet eivät olleet enää liekeissä. Ne tuntuivat taas aivan tavallisilta ja Bandom tönäisi Aaronin taaksepäin kuin kevyen puunoksan. Aaron tasapainoili, jotta ei lentäisi selälleen. Bandom lähti kävelemään Aaronia päin hitaasti ja uhkaavasti. Hänen kasvoilla oli vihainen, mutta voitonriemuinen ilme. Aaron toimi taas vaistomaisesti. Hän potkaisi Tomin tuhkaa, mitkä lensivät toisen vampyyrin kasvoille. Bandom ei ollut osannut odottaa sitä ja tuhkaa lensi hänen silmiinsä. Bandom alkoi hieromaan niitä, eikä Aaron jäänyt odottelemaan vaan juoksi Bandomia päin. Vampyyri lensi selälleen maahan. Aaron päätti juosta karkuun. Hän juoksi maassa pyörivän Bandomin ohitse, mutta pysähtyi melkein heti. Hän tajusi, että heti kun vampyyri saisi tuhkat pois silmistään, hän juoksisi Aaronin kiinni sekunnissa. Aaron pysähtyi keskelle luolaa ja alkoi heiluttelemaan käsiään. Hän yritti saada ne tuleen, mutta turhaan. Hän tajusi näyttävänsä vain typerältä. "Tuosta sinä maksat!" Bandom sylki sanoja suustaan noustessaan seisomaan. Aaron yritti tehdä liekkejä vielä kerran. Lopulta hän myönsi tappionsa ja sulki silmänsä valmiina kuolemaan. Hän keskittyi hengitykseensä. Jostain syystä hänen mielensä oli tyyni vaikka loppu oli lähellä. Sitten hän tunsioikeassa kädessään painetta. Tunne oli outo. Hän ei ole ikinä tuntenut mitään sellaista. Tuntui kuin sormien nivelissä olisi painetta ja hänen teki mieli naksauttaa ne. Aaron avasi silmänsä ja hänestä tuntui kuin jokin ylempi voima olisi antanut hänelle sanattomia ohjeita. Hän veti toisen kätensä taakseen ja työnsi sen sitten eteensä. Bandomin pään yläpuolelta kuului ääniä. Aaron katsoi luolan kattoa ja näki kuinka kiveen ilmestyi halkeama. Se muodosti kattoon ympyrän ja ennen kuin vampyyri tajusi mitä oli tapahtumassa luolan katosta putosi valtava kivenjärkele hänen päälleen. Aaron katsoi vuoroin luolan lattialla olevaa kivenjärkelettä ja vuoroin luolan kattoa mistä kivenjärkele oli pudonnut. Häneltä meni hetki tajuta, että oli juuri tappanut kaksi vampyyriä. Hän oli vapaa! Aaron katsoi käsiään ja ihmetteli tekikö hän itse halkeaman luolan kattoon vai oliko se sattumaa? Hän veikkasi ensimmäistä sillä jälkimmäinen tuntui liian epätodennäköiseltä. Kenelläkään ei ollut niin hyvä tuuri. Hiljalleen Aaronille alkoi palautua mieleen hänen tilanne. Hän oli ehkä tappanut häntä vahtivat vampyyrit, mutta Hamptonissa oli vielä ainakin viisitoista muuta vampyyriä, jotka saattaisivat palata luolaan hetkenä minä hyvänsä. Ennen lähtöä luolasta Aaron meni Tomin tuhkakasan luokse ja alkoi potkimaan sitä, kunnes näki kultaisen lintukorunsa. Hän noukki sen maasta ja laittoi takaisin kaulalleen. Samalla hän huomasi halki menneen savikulhon ja maahan valuneet vedet. Hän muisti janonsa. Hän oli unohtanut sen toiminnan aikana. Aaron kyykistyi seinän vieressä olevan vesilätäkön ylle ja joi. Vesi näytti puhtaalta. Aamulla sen sitten tietäisi oliko se puhdasta vai ei. Juotuaan

tarpeeksi Aaron käveli ulos luolasta. Hän lähti kävelemään takaisin kylää kohti. Jossain vaiheessa hän käveli sivummalle jotta ei kävelisi suoraan vampyyrilauman syliin. Hän kulki kymmenen metriä vasemmalle ja pysähtyi silloin tällöin kuuntelemaan kuuluiko vampyyrien askelten ääniä. Hän ei ollut varma kuuluiko heidän askelten ääniä vai hiipivätkö he luonnostaan kuin kissat. Kun hän oli lähellä Hamptonia hän kuuli kirkaisun ja pysähtyi suuren ja tuuhean pusikon taakse. Hän raotti sen oksia ja näki ainakin viisitoista vampyyriä kävelemässä luolaa kohti. Suurimmalla osalla vampyyreistä oli olallaan ihminen. Osa heistä oli tajuissaan ja osa ei. Aaronin teki mieli lähteä pelastamaan heidät, mutta tällä kertaa järki voitti halun. Ihmisten pelastaminen olisi itsemurha, vaikka Aaron olikin velho. Vampyyreillä oli erittäin hyvä kuulo, ja Aaron katseli heidän kävelyä pidättäen hengitystään. Häntä pelotti, että he kuulisivat hänen hengityksen, jos hän päästäisi edes pienen äänen. "Pidetään kiirettä." Vampyyrien johtaja sanoi sihisten. "Aurinko nousee näillä minuuteilla." Hän lisäsi ja vampyyrit nopeuttivat vauhtiaan. He pystyivät juoksemaan luonnottoman nopeasti, jopa ruumiit olallaan. Kun Aaron oli varma, että vampyyrit olivat kaukana, hän tuli esiin puskan takaa ja jatkoi matkaansa. Saapuessaan kylän rajalle, hän näki auringon nousevan taivaalle. Vasta silloin hän tunsi helpotuksen tunteen. Vampyyrit eivät pystyisi palaamaan kylään. Hän olisi turvassa ainakin aamun ja päivän. Illan laskeutuessa tilanne voisi olla eri. Kävellessään kylän poikki Aaron näki, että suurimpaan osaan taloista oli hyökätty. Talojen ovet oli potkittu sisään ja muutamia ikkunoita oli rikottu. Siellä täällä oli verilammikoita ja Aaron näki muutaman liikkumattoman ruumiinkin katujen varrella. Muuten kylän kadut olivat autiot. Kaikki olivat luultavasti kodeissaan piilossa. Saapuessaan oman talonsa pihalle, Aaron kiroi hiljaa. Hänen etuovi roikkui vain ylemmästä saranasta. Kun hän työnsi sen auki se putosi kolahtaen eteisen lattialle. Aaron ei edes huomannut narahdusta mikä kuului hänen kävellessä eteisen läpi olohuoneeseen. Olohuone oli täysin sotkettu. Kaikki kasvit oli revitty ruukuistaan ja sohvan ja tuolien jalat oli katkottu. Keittiön kaapitkin oli tyhjennetty lattialle. Silloin Aaronin täytti paniikki. Hän juoksi yläkertaan ja päästyään huoneeseensa hän näki vaatekaapin mikä oli tyhjennetty lattialle. Aaron heitteli vaatteitaan kunnes näki mustan puurasian niiden seassa. Hän huokaisi helpotuksesta. Rasia oli vielä turvassa. Hän ei ollut tuottanut pettymystä äidilleen. Sitten hänen päähänsä iski ajatus. Voisiko vampyyrien etsimä kuukivi olla rasian sisällä? Mary oli sanonut että monet etsivät esinettä, mikä oli rasian sisällä. Mutta miksi vampyyrit olivat sitten jättäneet sen jälkeensä? Vampyyrien johtaja oli sanonut, että vampyyrit vaistosivat kiven voiman jo metrien päästä. Aaron päätteli, että rasiassa oli pakko olla jokin toinen esine. Muuten vampyyrit olisivat vaistonneet sen ja vieneet mukanaan.